

РЕШЕНИЕ

№

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 15.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7046** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на В. А. Х. срещу заповед № ЗЦУ – 1137 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите, с която на основание чл. 92, чл. 90, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 2 и т. 5 от ЗДСл на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и срещу заповед № 282 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е прекратено служебното й правоотношение.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като издадена при съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на жалбоподателя – адв. В развива подробни съображения за неспазване на двумесечния срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДС, както и за недоказване на описаните в заповедта дисциплинарни нарушения. Искане за отмяната на обжалваните заповеди и присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – изпълнителният директор на Националната агенция по приходите, чрез юрк. Фенерска изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорените заповеди. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд С. град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл.

144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят В. А. Х. е заемал длъжност по служебно правоотношение – инспектор по приходите в отдел „Проверки”, дирекция „Контрол” в ТД на Н. П.

С доклад на и.д.директор на дирекция „Инспекторат” до изпълнителния директор на Н. с № 24-15-177 от 14.05.2010 г. са изложени конкретни факти и обстоятелства относно извършена проверка в офис „Х.” към ТД на Н. П във връзка с преписка вх. № 66-22-234 от 26.03.2010 г. по описа на ТД на Н. П, заведена с вх. № 24-15-177 от 08.04.2010 г. по описа на ЦУ на Н.. С доклада е направено предложение да бъде реализирана дисциплинарният отговорност на В. А. Х. по реда на ЗДСл във връзка с твърдяните нарушения.

Със заповед № ЗЦУ – 1090 от 16.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н. е наредено дисциплинарният съвет, назначен със заповед № ЗЦУ – 652 от 30.06.2009 г. да образува дело срещу държавния служител В. А. Х. – инспектор по приходите в ТД на Н. П, дирекция „Контрол”, отдел „Проверки”, ИРМ Х. за извършени от същия дисциплинарни нарушения, изложени в доклад на и.д. директор на дирекция „Инспекторат” относно резултатите от извършена проверка в ТД на Н. П Х. с вх. № 24-15-177 от 14.05.2010 г.

Установява се, че до служителя е изпратено писмо изх. № 24-15-177 от 04.08.2010 г. за запознаване с материалите по преписка вх. № 24-15-177 от 14.05.2010 г. на 05.08.2010 г. в 14.00 часа в кабинета на изпълнителния директор на Н.. Съставен е протокол за проведено изслушване от 05.08.2010 г. за времето от 14.20 часа до 14.40 часа. На държавния служител е отправена покана изх. № I – 294 от 05.08.2010 г. за предоставяне на писмени обяснения до 09.08.2010 г. във връзка с отразените факти и обстоятелства в доклад вх. № 24-15-177 от 14.05.2010 г. Поканата е връчена на адресата си на 05.08.2010 г. Писмените обяснения на наказаното лице са депозиран с вх. № 24-15-177 от 12.08.2010 г. по описа на ЦУ на Н. и са резолирани от дисциплинарно –наказващия орган на 12.08.2010 г. с отбелязване” към дисциплинарният процедура”.

На 16.08.2010 г. е изготвен протокол от проведено заседание на дисциплинарният съвет на Н., в който са отразени факти и обстоятелства относно твърдени три броя нарушения, извършени от В. А. Х. и е прието да бъде направено предложение на служителя да се наложи дисциплинарно наказание „уволнение” на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 то ЗДСл във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 2 и т. 5 от ЗДСл.

С решение № РЦУ – 73 от 20.08.2010 г. на дисциплинарният съвет на Н. са описани три нарушения, извършени от оспорващия, за които е предложено на дисциплинарно –наказващия орган да наложи на служителя дисциплинарно наказание „уволнение”.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на заповед № ЗЦУ – 1137 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н., с която на основание чл. 92, ал. 1, чл. 90, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 89, а. 2, т. 2 и т. 5 от ЗДСл на В. А. Х. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

Със заповед № 282 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н., издадена на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение със служителя.

При така установената фактическа обстановка Административен съд С. град направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорените заповеди са връчени на жалбоподателя на 30.08.2010 г., като жалбата срещу административните актове е подадена чрез Н. с вх. № 94-ИТ-212 от 15.09.2010 г. По делото е представено известие за доставяне с дата на

пощенското клеймо 11.09.2010 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваните заповеди за налагане на дисциплинарно наказание и за прекратяване на служебното правоотношение със служителя В. А. Х. са издадени от компетентен административен орган – изпълнителният директор на Н.. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарни наказания се налагат от органа по назначаването, а съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Съгласно чл. 13, ал. 1 от Закона за Н. изпълнителният директор е орган по назначаване на държавните служители в агенцията и работодател на служителите по трудово правоотношение в централното управление. Жалбоподателят е назначен по служебно правоотношение на длъжността инспектор по приходите в ТД на Н. П, дирекция „Контрол“, отдел „Проверки“, ИРМ Х.. Следователно, съобразно горесцитираните разпоредби изпълнителният директор на Н. се явява орган по назначаването на служителя и същият се явява дисциплинарно-наказващ орган и орган, който разполага с правомощието да прекратява служебните правоотношения със служителите в Н..

Съдът намира, че при издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание са допуснати съществени процесуални нарушения.

Не е спазен двумесечния преклузивен срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарни наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. В заповедта са описани следните нарушения: 1. на 19.03.2010 г. на обществено място – РЗОК гр. Х. оспорващият е предизвикал скандал с лицето Д Г С, повод за който са служебните взаимоотношения със съпругата на последни я- Д Г С, в качеството ѝ на счетоводител на «Елби – Е.Г – П.Г», за което поведение, квалифицирано като административно нарушение по чл. 1, ал. 2 от УБДХ на лицето е наложено административно наказание «глоба» в размер на 500 лева с решение от 20.03.2010 г. по н.а.х.д. № 282/2010 г. по описа на Хасковски районен съд. Прието е, че са нарушени разпоредбите на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 и чл. 18 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация; 2. неспазване на 7-дневния срок за връчване на 10 бр. актове за прихващане или възстановяване (АПВ), описани в заповедта в нарушение на утвърдената Процедура № К 6 Версия 3 «Извършване на прверка по прихващане или възстановяване»; 3. нарушаване на разпоредбата на чл. 117, ал. 1 от ДОПК и утвърдената процедура № К 13 Версия Е «Приключване на ревизия» - т.4.2. «Съставяне на ревизионен доклад» във връзка с 14-дневния срок за издаване на ревизионен доклад след изтичане на срока за извършване на ревизията (на 09.04.2010 г.) на Нурие Мехмед К.

Видно от събраните по делото доказателства началната дата, от която следва да се считат описаните нарушения за открити е 14.05.2010 г., на която дата е постъпил в ЦУ

на Н. доклад № 24-15-177, изготвен от и.д. директор на дирекция «Инспекторат». Докладът във връзка с извършената проверка е съставен в изпълнение на указанията, дадени със заповед ЗЦУ 455 от 21.04.2010 г. на изпълнителния директор на Н.. Самият доклад е описан като основание за образуване на дисциплинарното дело срещу оспорващия в заповед № ЗЦУ – 1090 от 16.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н.. В доклада са подробно описани факти и обстоятелства във връзка с твърдяните нарушения, извършени от В. А. Х., поради което следва да се приеме, че към датата на депозирането на доклада на 14.05.2010 г. нарушенията се считат за открити, т.е. налице са всички факти и обстоятелства от обективната действителност, въз основа на които могат да бъдат индивидуализирани нарушенията като време, място, начин на извършване, както и да бъде индивидуализиран самият нарушител. Това означава, че двумесечният срок е започнал да тече, считано от 14.05.2010 г. и е изтекъл на 14.07.2010 г., докато оспорената заповед е издадена на 25.08.2010 г. Неотносимо към началната дата, на която нарушенията се считат за открити по смисъла на чл. 94, ал. 1 от ЗДСл е датата, на която е издадена заповедта на изпълнителния директор на Н. за образуване на дисциплинарно дело срещу служителя. Действията по образуване и осъществяване на дисциплинарното производство са последица, които законът свързва с конкретния юридически факт на нарушението (нарушенията), а не могат да служат като основание, че от тази дата тече двумесечния преклузивен срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл. В противен случай би се обезсмислило приложението на цитираната разпоредба, която има за цел да осигури бързина в реакциите на органа по назначението спрямо нарушенията, допускани от държавните служители, за да гарантира точно и законосъобразно изпълнение на задълженията от страна на администрацията. В тази връзка неоснователно е възражението на ответната страна, че двумесечният срок не е текъл за периода от време, през който оспорващият е бил в законоустановен отпуск – от 20.07.2010 г. до 30.07.2010 г. и от 23.08.2010 г. до 27.08.2010 г. и съответно, срокът по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл е бил спазен. Посочените периоди от време, през който служителят е бил в отпуск, попадат извън времето на двумесечния срок, т.е. към съответните дати преклузивният срок от два месеца е бил вече изтекъл при ползването на отпуск от страна на жалбоподателя.

Неспазването на установения преклузивен двумесечен срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл погасява правото на дисциплинарно-наказващия орган да ангажира дисциплинарната отговорност на служителя и представлява абсолютно основание за отмяна на заповедта, без да е необходимо спорът да бъде разгледан по същество.

В допълнение на гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в нарушение на материалния закон.

По отношение на първото описано в административния акт нарушение същото е квалифицирано като такова, представляващо нарушение на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 и чл. 18 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Съгласно чл.17, ал. 1 от Кодекса при изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот служителят следва поведение, което не уронва престижа на държавната служба, а съгласно ал. 3 служителят се стреми да избягва в поведението си конфликтни ситуации, а при възникването им цели да ги преустанови, като запази спокойствие контролира поведението си. Чл. 18 от Кодекса урежда задължението, че служителят не може да участва в скандални прояви, с които би могъл да накърни престижа на държавната администрация. По делото се установява, че оспорващият е санкциониран за деяние, извършено на 19.03.2010 г., в 14.40 часа, извършено в РЗОК гр. Х. по чл. 1,

ал. 2 от УБДХ – предизвикал скандал с лицето Д Г С, твърдейки, че служителят заплашвал неговата съпруга; държал се грубо и арогантно. В административния акт е посочено, че В. А. Х. е предизвикал скандал с лицето Д Г С, който е съпруг на Д С – счетоводител на «Алби – Е.Г – П. Г», по отношение на което е бил съставен АПВ, но липсва отразяване на конкретните обективни признаци на нарушението, с което същото да е във връзка с изпълнение на служебните задължения на оспорващия и неговото служебно положение, както и по какъв начин е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че лицето е уронило престижа на службата. Наличието на влязло в сила решение на компетентния районен съд за извършена от оспорващия на непристойна проява по чл. 1, ал. 2 от УБДХ не съставлява основание за ангажиране на дисциплинарна отговорност на лицето, тъй като следва да бъдат установени по категоричен начин факти и обстоятелства, че нарушението е пряко свързано с изпълнението на служебните задължения на лицето и неговото служебно положение. В заповедта само е отразено, че В. А. Х. в установеното работно време е присъствал на обществено място – РЗОК гр. Х. на 19.03.2010 г., около 14.40 часа и е извършил непристойна проява (имал скандал с лицето Д Г С и е проявил агресивно поведение, за което бил задържан от органите на МВР). Така описаните обстоятелства относно поведението на оспорващия не разкриват белези на дисциплинарно нарушение, като не се установява, че извършеното от лицето, за което е бил наказан по реда, предвиден в УБДХ е пряко свързано със служебните му задължения или с евентуална злоупотреба със служебно положение. Наличието на определени задължения, регламентирани в Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация относно поведението на държавния служител при изпълнението на служебните си задължения и в обществения живот не могат да обосноват извода за извършено дисциплинарно нарушение, тъй като за дисциплинарно-наказващия орган тежи задължението да установи по какъв начин поведението на служителя е довело до уронване на престижа на съответната служба, което означава, че трябва да бъде установена връзка между конкретното деяние, за което се твърди, че е извършено и изпълнението на служебните задължения. По делото се установява, че оспорващият не е имал преки служебни взаимоотношения с Д С, като видно от мотивите на решение по н.а.х.д. № 282/2010 г. на Хасковския районен съд проявата, за която е наложено наказание на В. А. Х. не е свързана с изпълнение на определени служебни задължения или с неговото служебно поведение. Такава връзка не се установява и от мотивите на оспорената в настоящото производство заповед. Посочването на наличието на служебни взаимоотношения между съпругата на Д С и оспорващия като орган по приходите като основание за възникналия на посочената дата и място скандал между наказания служител и Д С е недоказано и не кореспондира на събраните доказателства, доколкото видно от съдържанието на доклад № 24-15-177 от 14.05.2010 г. по описа на ЦУ на Н. и писмените доказателства към него се установява, че по отношение на «Алби - Е. Г – П. Ганчев» е възложено извършването на проверка и същата е приключила с АПВ № 906243 от 23.10.2009 г., издаден от Я И А, който е връчен на задълженото лице от В. А. Х. на 29.12.2009 г. Следователно, към 19.03.2010 г. е имало издаден АПВ по искането за възстановяване на надвнесен данък, депозирано от посочения едноличен търговец, чийто счетоводител се явява лицето Д С (съпруга на Д С) и същият е бил надлежно връчен на задълженото лице в края на 2009 г. Следователно, при издаването на обжалвания административен акт, с който е наложено дисциплинарно наказание на оспорващия по отношение на първото нарушение не са изложени факти и обстоятелства, от които да се направи категоричния

извод, че деянието, извършено от лицето на 19.03.2010 г. около 14.40 часа на обществено място спрямо лицето Д Г С е уронило престижа на службата и с това съдът намира, че не е доказано извършването от страна на В. А. Х. на описаното в п. I дисциплинарно нарушение.

По отношение на второто описано нарушение в заповедта е отразено, че същото се изразява в това, че за периода от 16.03.2009 г. до 23.04.2010 г. подробно описаните 10 бр. АПВ не са връчени от служителя А. в указания 7-дневен срок и с това е нарушена Процедура № К – 6 Версия 3 «Извършване на проверка по прихващане или възстановяване». Видно от данните относно точната дата на връчване на посочените АПВ се установява, че срокът за връчването на част от АПВ - АПВ № 905367 от 17.08.2009 г., връчен на 27.08.2009 г.; АПВ № 906154 от 07.10.2009 г., връчен на 16.10.2009 г.; АПВ № 907067 от 24.11.2009 г., връчен на 10.12.2009 г., АПВ № 1002823 от 19.02.2010 г., връчен на 01.03.2010 г. и АПВ № 1003466 от 02.03.2010 г., връчен на 10.03.2010 г. са връчени в срок, малко по-дълъг от 7 дни (между 10 – 15 дни). Наличието на забава за връчване на издадените АПВ не е изследвано от дисциплинарно-наказващия орган и същият не е обсъдил дадените от служителя обяснения, че през проверявания период 01.01.2009 г. – 31.03.2010 г. същият е извършил над 240 проверки по прихващане и възстановяване, 55 проверки по установяване на факти и обстоятелства, 35 насрещни проверки и е приключил ревизионни производства с влезли в сила актове с изискуеми вземания над 100 000 лева. Това означава, че органът не е изследвал причините за извършеното забавяне на връчването на процесните АПВ, като не е оценил направените от служителя възражения. Освен това съдът намира, че указаният 7-дневен срок за връчване на издадените АПВ е инструктивен и неспазването му не води до възникването на определени вредни последици за службата. В приетата по делото Процедура № К 6, Версия Е, т.4.4 е указано, че органът по приходите, извършил проверка за прихващане или възстановяване, предприема действията за връчване на АУЗ (акта за установяване на задълженията) и АПВ (акта за прихващане или възстановяване) на задълженото лице по реда на Инструкция УДД. 2.1. «Връчване на документи» в тридневен срок от издаването на акта. В така приложената Процедура липсва разписано задължение за съответния орган по приходите да извърши действията по връчване на издаденото АПВ на задълженото лице в 7-дневен срок. Съгласно чл. 33 от ДОПК по реда и сроковете, посочени в тази глава (глава 6 от ДОПК), се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административно-наказателната отговорност, за които се прилагат разпоредбите на ЗАНН. Начините за връчване на документи и актове по ДОПК са уредени в чл. 29 от ДОПК, като в чл. 32 от ДОПК е регламентирана процедурата за връчване чрез прилагане към досието в случаите, когато съответното лице или негов представител не е намерен на адреса за кореспонденция след най-малко две посещения през 7 дни. Тази процедура намира приложение по силата на чл. 33 от ДОПК и за връчването на всички актове, издавани по реда на ДОПК, включително ревизионни доклади, ревизионни актове и АПВ. Спазването на процедурата по чл. 32 от ДОПК изключва спазването на дадения 7-дневен срок за връчване, тъй като изисква извършването на няколко постъпателни процесуални действия, за да е налице редовно връчване. При описване на второто нарушение дисциплинарно-наказващият орган не е изложил конкретни факти и обстоятелства за извършеното забавяне на връчването на описаните 10 бр. АПВ от

служителя А. и не е обсъдил писмените му обяснения относно действителната му натовареност за периода на проверката, което обосновава извода за недоказаност на твърдяното дисциплинарно нарушение по п. II от оспорената заповед.

По отношение на третото нарушение в административния акт е отразено, че със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 900665 от 10.12.2009 г. е възложено извършването на ревизия на Нурие Мехмед К от екип в състав – Ю Невенова К на длъжност старши инспектор по приходите – ръководител екип и В. А. Х. – инспектор по приходите, със срок за приключването ѝ до три месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Процесната ЗВР е връчена на 11.12.2009 г. на задълженото лице. Съгласно ЗВР № 1000787 от 08.03.2010 г. срокът на ревизията е удължен до 09.04.2010 г. Констатирано е, че след изтичане на срока за изготвяне на ревизионния доклад (14 дни след 09.04.2010 г., т.е. 23.04.2010 г.) ревизионен доклад не е съставен, като с това служителят А. е нарушил чл. 117, ал. 1 от ДОПК и утвърдената процедура № К 13 Версия Е «Приключване на ревизия», т.4.2. Съставяне на ревизионен доклад. Съгласно чл. 117, ал. 1 от ДОПК ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията. В т.4.2. от цитираната процедура Номер К 13 Версия Д, приета по делото е посочено, че след приключване на процес «Изпълнение на ревизия» ревизиращият екип съставя ревизионен доклад, като докладът се подписва от ревизорите, включени в последната заповед за възлагане. В процесния случай се установява, че с гореописаните ЗВР е определен ревизиращ екип в състав – Ю Невенова К – ръководител екип и В. А. Х. – инспектор по приходите, който да извърши ревизията на Нурие Мехмед К, като срокът за ревизията е удължен до 09.04.2010 г. При издаването на оспорената заповед дисциплинарно-наказващият орган се е задоволил с формално описание на твърдяното нарушение – неспазване на установения в чл. 117, ал. 1 от ДОПК 14-дневен срок за изготвяне на ревизионния доклад, но не е отчетел обстоятелството, че ревизионният доклад се изготвя и подписва от целия ревизиращ екип, т.е. и от ръководителя – екип Ю Невенова К. Съгласно т.VI от длъжностната характеристика на заеманата от оспорващия длъжност Възложител на задачите е ръководител екип проверки, като работата екип се съгласува с останалите членове на екипа и с ръководителя на екипа. Следователно, дисциплинарно-наказващият орган не е взел предвид, че ревизионният доклад се съставя и подписва от всички членове на ревизиращия екип, а не само от единия от неговите членове, както и не е обсъдил поведението на ръководителя – екип по възложената ревизия – Ю Невенова К. Изводът за извършено дисциплинарно нарушение по п. III е направен само въз основа на даденото в хода на проверката становище от Ю Невенова К, която излага факта, че до 28.04.2010 г. доклад за констатациите на ревизията не ѝ е представен, без дисциплинарно-наказващият орган да изложи мотиви и да изследва какво е било конкретното поведение на ръководителя на екип. Въз основа на така изложеното се налага заключението за недоказаност на твърдяното трето дисциплинарно нарушение, описано в обжалваната заповед.

Едновременно с това следва се посочи, че заповедта за налагане на В. А. Х. на дисциплинарно наказание «уволнение» е немотивирана съобразно изискванията на чл. 91, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 от ЗДСл. В административния акт не са изложени съображения относно конкретната тежест на всяко едно от описаните нарушения, наличието на настъпили вредни последици, формата на вината, обстоятелствата, при които е извършено всяко отделно нарушение и цялостното служебно поведение на държавния служител, които препоставки следва бъдат обсъдени от дисциплинарно-наказващия

орган за определяне на конкретното дисциплинарно наказание. Както в решение № РЦУ – 73 от 20.08.2010 г. на дисциплинарния съвет, така и в заповед № ЗЦУ – 1137 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н. не е налице обсъждане на отделните предпоставки по чл. 91 от ЗДСл и неспазването на това задължение води до необоснованост на крайния извод за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание. Дисциплинарно-наказващият орган не е обсъдил и възраженията на наказаното лице, а се е задоволил само с констатацията за неприемане за оправдателни изложенията от служителя аргументи.

Въз основа на горното се обосновава извода за материална незаконосъобразност на заповед № ЗЦУ – 1137 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н., който от своя страна води до заключението, че следва да бъде отменена като незаконосъобразна и заповед № 282 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н., с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя. Материалноправното основание за издаването ѝ е нормата на чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, съгласно която органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен. Наложено дисциплинарно наказание „уволнение” представлява основание за прекратяване на служебното правоотношение с конкретния държавен служител. Следователно, налице е обусловеност на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от заповедта, с която на служителя е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение”. При наличието на незаконосъобразно издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание заповедта за прекратяване на служебно правоотношение с жалбоподателя също се явява издадена в нарушение на материалния закон, което обуславя нейната отмяна.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на В. А. Х. е основателна и оспорените заповеди № ЗЦУ – 1137 от 25.08.2010 г. и № 282 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Н. следва да се отменят.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответната страна следва да бъде осъден да заплати сумата в размер на 600 (шестстотин) лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. А. Х. заповеди № ЗЦУ – 1137 от 25.08.2010 г. и заповед № 282 от 25.08.2010 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да възстанови от бюджета си в полза на В. А. Х. сумата в размер на 600 (шестстотин) лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

